

Ключ Горгона

Мар'яна Стефак

ОЗНАЙОМЧИЙ ФРАГМЕНТ

© Видавництво «Богдан». Усі права застережено.

Фрагмент надано для ознайомлення. Повна книжка — nashaknyga.com.ua

На Чарліс стрімко падала густа, в'язка темрява. Здавалося, ще трохи — й очі не бачитимуть не лише вузької стежки, що звивалася тонкою змійкою із узлісся, а відтак ховалася десь між старезних дубів у самому серці лісу, а й власних ніг. Серце рвалося туди — у затишок Прадуба, де на світанку танцюють напівпрозорі мавки, грає на сопілці чугайстер, хихотять малятка-потерчатка, а зануда-водяник кривить своє жаб'яче обличчя, коли йому на зуб потрапляє гірке латаття. Однак туди не можна. Надто багато зараз вирішується...

Укотре озвався грім. Розлігся луною, прокотився верхівками дерев, гепнувся об скелю і знову прогуркотів над головою. Жінка тяжко зітхнула, поглянула на південь, звідки насувалася гроза. Зловісні різнокольорові блискавки роздирали на клапті небо, розгнівані, нестримні, з силою вдаряли в землю. То там, то тут спалахували поодинокі дерева, зловісним заревом освічували ще недавно тиху ніч. «Чому вони так забарилися? — ще міцніше пригорнула до грудей згорток тонкого полотна. — Вони не можуть не встигнути!»

Хруснула суха гілка. Зашаруділо листя. Тільки б не незвані гості!

На галявину вигулькнула легка постать. За нею, тримаючись трохи віддалік, — великий чорний вовчисько. Сіроманець оглянув галявину й знову зник у темряві. «Як завжди, — у сміхнулася Влада. — Вірний і непомітний, кращого сторожа й не побажаєш».

— Спізналися, — промовила тихим, але несподівано сильним голосом Верховна Відьма. — Я чекала вас ще опівночі.

— Вибач, — тільки й стинула плечима Рада.

Вона ніби й не помітила офіційного тону. Та й не на часі суперечки між сестрами. Не стала вона звітувати про засідку покручів, що чекала їх по дорозі, про те, як годину водили їх лісами, скільки зусиль доклала, щоб затуманити їм розум, хоч скільки там

того розуму... Добре хоч сюди втрапили, а обдертий вовчий б ік вона полікує потім. Її Вук терплячий.

Власта вагалася: вчепилася у згорток так, що пальці аж побіліли. Та ще один удар грому повернув її до тям. За десяток кроків одна за одною прогуділи кулясті блискавки, запахло згарищем. Рада кинулася гасити молоду вербу, з якої сполохано вистрибнула геть юна, мабуть, цього літа лише й народилася, сонна мавка. Та Власта спинила. — Збережи Ключ, — різко тицьнула згорток, ніби боялася в останню мить передумати. — Віднеси його у серце Чарлісу: батько Прадуб сховає вас, а дід Чуй допоможе, чим зможе.

— «Вас»? Яких це «вас»? — обурилася Рада, хоч і звикла: накази Верховної — закон. — Ти геть з глузду з'їхала? Сама зібралася йти проти нього? Ти ж розумієш, що тільки разом ми...

— Мовчи! — обірвала її Власта. Блакитні, як весняне небо, очі раптом спалахнули відьомським зеленим полум'ям. — Я так вирішила! Мова зараз не про тебе і не про мене: або ви рятуєте Ключ, або загинуть усі. УСІ! Розумієш? Він надто близько!

— Із підлим зрадником ми впораємося! — скрикнула запальна Рада. — Вовкуни готові, ти ж знаєш...

— А з господарем?

Рада здригнулася. Чи не вперше за все життя молода відьма відчула, як згадка про Прадавнього сковує лещатами горло.

— Йди. Може, побачимось...

Не озираючись, ступила у темряву, попрямувала до межі лісу, назустріч спалахам. Гордо підняла голову, розправила плечі. Більше не потрібно ховатись у захисному коконі, витрачати на це половину сили. Відьма легким порухом скинула з голови широкий капюшон і по плеча х розсипалося довге, аж до землі, золоте волосся. Уся постать засяяла яскравим сонячним світлом.

Верховна Відьма в zenіті своєї сили й величі. Ідеальна приманка для зрадника...

Рада відчула, як її рук и торкнулося щось тепле, шорстке й вологе. Вовк знову лизнув їй долоню, нетерпляче переступав з лапи на лапу, смикав за рукава, раз у раз озирався на заграву.

— Прощай, сестричко... Я схочу твій Ключ.

Відьма схопила вовка за загривок, застрибнула йому на спину. Мить — і величного звіра ніби й не було: розтанув, як осінній туман.

Блискавки вже близько. Долетять до Прадуба — і тоді все... Невже сестра марно жертвує собою?!

Раптом земля здригнулася. Захиталися дерева, зірвалось і покотилося каміння в сусіднє провалля. Від потужного вибуху позакладало вуха. Остання куля, що мала вцілити у Прадуб, із силою вгатилася у щось невидиме в повітрі, заіскрилась і відскочила назад на узлісся. Над Чарлісом золотистою павутинкою розгорнулася Завіса. Ще мить — і ліс, ніби важкою пуховою ковдрою, огорнула тиша. Блискавки зникли, ніби їх ніколи й не було.

— Останній дарунок Верховної Відьми, — прошепотіла Рада, ніжно погладжуючи згорток із Ключем. Тепер залишається тільки чекати, доки настане його час.

...

Далі — у повній книжці «Ключ Горгона».
nashaknyga.com.ua